
Jesika - Krůček ke štěstí

Zpoza keřů a stromů, lemujících širokou řeku, se už dávno zvedla tma a jako černá deka se pod bezměsíčnou oblohu položila na vodu i krajinu.

Na pastvinách a loukách bylo ticho, stejně jako v chatrčích trestanců. Ohně, které každý večer v čase večere před příbytky plály a svým neklidným plamenem marně bojovaly proti snášejíci se temnotě, už dávno vyhasly.

Jen z hlavní budovy *New Hope* dosud ven prosvítala do vlahé letní noci nažloutlá záře olejové lampy. Lydia seděla u stolu a bez pohnutí se dívala do plamene. Tvář měla popelavou, oči zarudlé pláčem. Slzy už vyschly, bolest v prsou tu však byla pořád, silnější než kdy předtím.

Když ji George poslal pryč, neušlo jí, že ten druhý muž vyšel před dveře zkontrolovat, kam šla. Kdyby to byl neudělal, asi by opravdu šla na pole pokusit se přebít své starosti tvrdou prací. Podezíravost toho muže ji však utvrdila v přesvědčení, že při tom rozhovoru jde o víc než o pouhé obchody.

Zabočila, pak skryta za kukuřici došla k ohradce pro slepice a odtud zezadu k domu. Tam, nedaleko koutu, kde stál stůl a lavice, byla ve stěně prasklina. Jíl na slunci vyschl a vydrolil se. Mezera byla dlouhá asi na prst, co do šířky by tudy sotva prošla mince. Otvor však procházel celou zdí, takže mohla zřetelně slyšet, o čem se ti muži uvnitř bavili.

Co má dělat?

Tou otázkou se trápila už hodiny. Lámala si hlavu řešením, se kterým by se mohla ztotožnit. Nejprve si myslela, že bude svého muže k *Enterprise* následovat, aby si s ním promluvila a pak zapřísahá kapitána Duckwortha, aby se svého zákeřného plánu vzdal. Pak by se o tom zločinném záměru nikdo nedozvěděl a život by šel dál jako obvykle.

Jenže pak si uvědomila, že odtěd už nic nebude – nemůže být – jako to bývalo před schůzkou těch tří mužů. Koneckonců byl ten život už tak dost stísněný. Už dávno postřehla, že z lásky, kterou k ní George snad cítil v prvních měsících manželství, nic nezbylo. Nebylo tu nic, co by spolu mohli

sdílet, ani názory, ani lože. George naprosto propadl rumu a výbuchům násilí vůči trestancům, a pak i vůči ní. Ztráta farmy, o kterou nutně přijdou, protože on navršil tolik dluhů, je už jen otázka času.

Tak to bylo doteď a Lydia se s tím osudem smířila. Pak však zaslechla, s jakým opovržením o ní George mluví. Jedno každé slovo ji bodlo jako rána nožem do zad. Vzalo jí to zbytek naděje, která jí navzdory všemu ještě zůstala. Najednou si uvědomila, že pro něj není nic než lidský odpad, který lze podpat a zapomenout.

Musela se vši mocí nutit u té zadní stěny zůstat sedět a poslouchat dál, aby jí neušlo ani slovo. Němým zoufalstvím jí tekly slzy po tvářích, a jak se kousala do kloubů, aby potlačila vzlyky, tekla jí krev.

Ne, je to zbytečné. Chtít přivést Duckwortha a George k rozumu by byla marná snaha. Oba nad ní ohrnují nos, takže místo aby ji vyslechli, vysmáli by se jí a ještě by ji někde zavřeli na lodi, aby jim ty dábelké plány nemohla narušit. Anebo hůř, možná by ji i zabili. Vlastně si tím byla jistá. Věděla příliš, a to by mohlo pro kapitána i jeho komplice znamenat oprátku. Vypravit se k *Enterprise* by tedy bylo o život.

Tak co má dělat? Zůstat na *New Hope* a pokoušet se umlčet vlastní svědomí? Snažit se namlouvat sama sobě, že prostě nemůže jít své přítelkyni na pomoc? Že opravdu nemůže zabránit možné smrti těch mužů, které plameny na palubě *Kometry* zaskočí?

Ne, s touto vinou by nemohla žít ani den. Jenže když plánovaný atentát na Jesičin škuner vyradí, zradí tím současně i svého muže! Duckworth a ti dva další, kteří se na tom hodlali podílet, ji nezajímali. Přece nemůže na šibenici přivést vlastního muže! Jistě, bije ji a opovrhuje jí, ale pořád ještě je to její muž...

Přisahal mu lásku, věrnost a poslušnost. Přisahal na Písmo svaté. On sice své přísahy jednu po druhé porušil, ale to ji ještě pořád neopravňovalo k tomu, aby udělala to samé a soudila ho. Zažili spolu i pěkné měsíce, tenkrát jí dal ten báječný pocit, že je milovaná. Že ji potřebuje. To byl ten nejcennější dar, jakého se jí kdy dostalo. Nikdy na ty časy nezapomene, ať pak nastalo, co nastalo – a co ještě nastane. George nebyl vždycky takový. Navíc ji sňatkem zachránil před přežíváním trestance.

Ne, nemůže ho zradit a uvázat mu tím kolem krku oprátku. To by se raději sama připravila o život.

Sebevražda.

Je to snad východisko?

Bylo by to vysvobození od trápení a zoufalství. Jenže by tím pomohla přinejlepším jen sobě. Sebevražda pro vlastní prospěch. Jenže co by pak bylo s těmi muži na *Kometě* a s Jesikou, již za tolik vděčila? Vůči nim všem má v tuto chvíli zodpovědnost, které se nesmí dobrovolným odchodem ze světa vyhnout. Musí Jesiku varovat!

Ale jak, aniž by ohrozila George?

Lydie měla chuť svou zoufalou situaci vykřičet do noci. Její ústa však zůstala němá, a čas plynul.

„Musím něco udělat!“ zašeptala a vyskočila. Sfoukla světlo a vyběhla ven. Zamířila dolů k řece, kde měla přivázanou pramici.

Po několika záběrech cítila, jak ji proud strhává. Nemusela teď vynakládat velkou sílu, stačilo jen držet kurs. Po cestě zpátky to bude jiné, bude muset vši silou veslovat proti prudkému proudu. Ale tím si teď hlavu lámat nebude. Musí udělat to, co je správné. Stočila před loďky šikmo k proudu, a brzy byla uprostřed řeky.

Na tomto úseku Hawkesbury znala každou zatáčku, každou mělčinu a každý keř i strom na břehu. Už tudy veslovala tolikrát – pod žhnoucím sluncem i v prudkém dešti.

Za necelou půlhodinu dorazila na *Seven Hills*. Silueta *Kometry* se odrážela proti nočnímu nebi jako nakreslená kulisa.

Lydia zamířila loďkou ke břehu. Necelou čtvrt míli od přístavní lávky našla na písčitou mělčinu a zastavila mezi keřiky. Vytáhla pramici za šňůru z vody a pro jistotu ji přivázala k jednomu stromu. Pak vyběhla po pěšině k budově farmy. Těch pár yardů jako by byla nejdelší cesta jejího života.

Jeho polibky pokryly její tvář, jeho ruce něžně hladily její bradavky, až ztvrdly a zahorely stejně jako jeho horce tepající úd, tlačící jí na stehna.

Byla připravená ho přijmout, otevřela se mu, objala ho a stáhla ho k sobě, aby s ním splynula a ztratila se s ním v záplavě vzrušení.

„Pojď, miláčku!“ šeptala vášnivě. „Napln mě svou láskou a svou touhou, než zevnitř shořím!“

Vzhlédla a dívala se mu do obličeje. Jenže tam žádný obličej nebyl. Nebyla tam ústa, oči ani nos. Dívala se na rozmazaný obraz, který se neustále měnil, jako by se sestával ze mnoha různých obličejů.

Horko, které jí naplňovalo, se najednou proměnilo v chlad. Její nahé tělo se začalo otřásat zimou. Dostala strach. Snažila se ty ruce odstrčit. Ty ruce, jež se jí dotýkaly, ale už jí nepůsobily rozkoš, nýbrž hrůzu a odpor.

„Ne! Ne! Nech mě!“ křičela, ztuhlá panickým strachem. „Nech mě na pokoji! Ruce pryč! Nesahej na mě!“

„Probud se, Jesiko!“

Poznenáhlu se probrala, uvědomila si, že ji někdo drží za rameno a třese jí. Zmateně se dívala do tmy. U její postele někdo sedí. „Kdo to je?“ vydechla, ještě celá vyděšená tím divným snem.

„To jsem já, Lydia!“

Jesika si promnula oči, aby se ujistila, že se jí to nezdá. „Pro páníčka, kolik je hodin? A co děláš v mém pokoji?“

„Musí být tak kolem půlnoci. Mělas otevřené okno, tak jsem sem vlezla, Jesiko. Slyšela jsem tě. Muselo se ti zdát něco moc zmateného.“

Lydia v tuto noční dobu tady na *Seven Hills*, navíc když se sem tak potajmu vkradla – to není dobré znamení. „Co se děje?“ zeptala se, posadila se a odhrnula deku.

„Musím s tebou mluvit, Jesiko.“

„Teď v noci?“

„Ano. Nemáme moc času.“

„Času na co?“ zeptala se Jesika a přehodila si přes ramena plášť z bledě-žlutého batistu. V tenké noční košili jí bylo chladno.

„Jesiko, musíš mi něco slíbit...“ začala Lydia.

„Počkej. Dojdu pro světlo. Snad tu nemusíme sedět jako dvě tajnůstkářky potmě.“

„Dobře, ale prosím tě, pospěš si!“ naléhala Lydia.

„Hned jsem zpátky,“ ujistila ji Jesika a odběhla z pokoje. Za okamžik se vrátila s olejovou lampou. Když její světlo padlo na přítelkyninu tvář, zděsila se. Lydia vypadala strašně ztrhaně, byla bledá a vyčerpaná.

Jesika postavila lampičku na třínožku ze třeshňového dřeva. Lydia ji vzala za ruku. „Jesiko, já se tak strašně stydím..., ale já opravdu nemůžu jinak. Musím tě poprosit, ne, já tě úpěnlivě žádám, abys mi slíbila, že ho neod soudíš,“ vyhrkla překotně. „Nevydržela bych to, kdyby ho oběsili.“

Jesika se na ni nechápavě dívala. „Lydie! Co se děje? O čem to mluvíš? Koho nesmí oběsit?“

„George, mého muže!“

„Já ti ještě pořád nerozumím ani slovo!“

„Je to tak..., tak příšerné, že..., já nevím..., nevím, kde mám začít,“ zadržela Lydia a slzy jí tekly proudem. „Je to tak ponižující a zvrácené.“

„Říkalas, že nesmíme ztrácet čas. Jestli to tak je, měla bys mi konečně prozradit, co máš na srdci. Jestli ti můžu jakkoli pomoci, udělám to,“ slíbila Jesika. „A pomůžu i tvému muži.“

„Slíbíš mi, že zkusíš udělat všechno pro to, aby ho... neoběsili?“ zašeptala Lydia a dívala se na ni očima rozšířenýma hrůzou.

Jesiku zamrazilo. „Ano, slibuju. Ale teď už mi konečně řekni, co se tak strašlivého stalo!“ vyzvala Lydiu. Nevzpomínala si, že by ji kdy viděla tak vyděšenou a zoufalou. Vlastně v jejích očích nikdy nespátřila strach. Ve vězení Newgate přijímala nelidské zacházení strážců s chladným opovržením. Ze stoického klidu ji nedokázalo nic vytrhnout. Tak co se stalo?

„Můj muž dnes v noci spolu s Jonase Duckworthem zaútočí na tvou loď.“ Lydia šeptala tak tichounce, že ji sotva bylo slyšet, a přesto ji každé slovo stálo nepředstavitelnou námahu.

„Útok na *Kometu*?“ vyhrkla Jesika nevěřícně. „Ale to je přece...“

„Chtějí ji zapálit. Ve tři ráno přijedou na člunu z *Enterprise* a podpálí tvou loď. Jedním z těch čtyř mužů, kteří ten zločin provedou, bude George! Můj muž!“

Jesika neměla samým zděšením a odporem slov. Že se Jonas Duckworth pustí do nějaké podlosti, aby se jí pomstil, s tím počítala. Z jeho strany by jí žádný zločin nepřekvapil – od něj očekávala to nejhorší. Avšak že se k němu přidá George a že bude ochotný podílet se na takové zhůvěřilosti, to si nemyslela. Věděla, že je zapšklý. Záviděl jí úspěšné vedení *Seven Hills*. Že ho však zlost a vlastní zklamání přivedou až na takové scesti, to by ji nikdy nenapadlo.

Lydia před ní klesla na kolena. „Musíš ušetřit jeho život!“ prosila ji. „Prosím, měj slitování! Já se za něj tak strašně stydím, ale nikdy bych nedokázala přenést přes srdce, kdyby ho za to oběsili! Je to přece můj muž, Jesiko! Rozumíš? Je to můj muž! Nemůžu ho přece zradit. Radši bych umřela...“

Jesika ji vzala za ramena a přiměla ji vstát. „Přestaň s tím, Lydie! Dala jsem ti své slovo a to dodržím, pokud to bude v mé moci. Ale teď už mi konečně řekni, co přesně mají v plánu.“

Lydia jí se slzami v očích převyprávěla, co prve vyslechla. Když si Jesika byla jistá, že zná všechny důležité jednotlivosti, řekla: „Buď klidná, Lydie.“

Všechno bude v pořádku. Ještě máme dost času k tomu, abychom jim plán předkazili. A když k žádnému zločinu nedojde, neskončí nikdo na šibenici.“

„Už se ti nikdy nebudu moct podívat do očí, Jesiko,“ vzlykla Lydia.

Jesika jí stiskla ruku tak pevně, až sebou Lydia trhla. „Nemluv takové nesmysly!“ řekla ostře. „Na tom, co se z George stalo, neneseš sebemenší vinu, tak si to teď nezačni namlouvat. To tahle země ho udolala a udělala z něj trosku. George nemá s tebou nic společného. A ty nemáš zhola nic společného s ním – už dávno ne. Jste sice manželé, ale tenhle svazek nestojí už ani za ten kus papíru, na kterém je stvrzený! To, co se stalo, jsi nemohla předvídat a už vůbec za to nejsi zodpovědná. Vždycky jsem tě obdivovala, protože jsi byla tak neotřesitelná a vytrvalá, tak spolehlivá a trpělivá. Zmýlila jsem se snad i v tobě, Lydie? Jsi snad ve skutečnosti uplakaná chudinka, co se trápí nesmyslnými výčitkami, protože nemá sílu se s tím hořkým zklamáním vyrovnat?“

„Ne, to nejsem,“ řekl tichý, ale pevný hlas.

„Výborně. A teď se tak začni chovat,“ obořila se na ni Jesika. Věděla, že Lydia utrpěla těžký duševní šok, a že ji musí zase přivést k sobě. Tak ráda by svou přítelkyni vzala do náruče a konejšila ji, ale tím by jí v tuto chvíli pomohla podstatně méně než povzbudivými, rozhodnými slovy, která jí vrátí sebevládu a sebeúctu. „Společně jsme přežily peklo v Newgate, pak ty příšerné měsíce plavby, dokonce ztroskotání – tak spolu přežijeme i tuhle zkoušku. Tak jako se já můžu vždycky spolehnout na tebe, se můžeš spolehnout i ty na mě, Lydie. Společně to zvládneme. Dala jsem ti slib. Teď mi slib něco ty.“

Lydia zvedla hlavu. „Copak, Jesiko?“

„Že nikdy nedopustíš, aby muži jako Duckworth nebo George narušili naše přátelství a vzájemnou důvěru,“ řekla Jesika naléhavě. „Protože kdyby se jim to podařilo, pak zničili něco, co je mi desetkrát cennější než celá *Kometa*, jakkoli by mě ztráta té lodi bolela.“

Lydia přikývla. Měla v očích slzy. „Ano, to ti slibuju, Jesiko! To se jim nikdy nepodaří. Nikdy!“ ujistila ji a jejímu hlasu se vrátila síla.

Jesice se ulevilo. „To už zní líp. Tak, a teď se vrátíš zpátky k lodi.“

„Ano, musím co nejrychleji zpátky na *New Hope*. Kdyby u nás potom zastavili a všimli si, že moje loďka není na svém místě, mohl by George dostat podezření,“ řekla Lydia.

„Přesně tak, musíš zpátky. Ale když budeš veslovat sama, půjde to příliš pomalu. Počkej u lodi, Lydie. Pošlu s tebou čtyři z našich mužů. Vezmou naši pramici a tvoji povlečou. To bude rychlejší a bezpečnější. Až tady bude po všem, pošlu pro tebe někoho na koni, aby tě vyzvedl. Budeme toho muset ještě spoustu probrat, na co teď není čas.“

„Jesiko, tohle ti nikdy nezapomenu,“ řekla Lydia vděčně a zahanbeně.

„To taky doufám,“ poznamenala Jesika suše. „A teď už běž.“

Jesika pak rychle zamířila k příbytkům trestanců. Probudila Williama Howarda a řekla mu, co má dělat. „Vezmi Baileyho, Colea a Normana. Pospěšte si. Jde o život. Proč, to vám vysvětlím později.“

William Howard se na nic nevyptával, místo toho jen přikývl a odešel zburcovat ty ostatní tři, které Jesika vybrala.

Jesika se vypravila k Ianovi. Správcův dům stál mezi příbytky pracovníků a hlavní budovou. Byl už vzhůru a zrovna se oblékal. Zjevně ho probudily hlasy na dvoře. Stačilo zabušit na dveře a hned jí otevřel.

„Požár v buši?“ zeptal se starostlivě. Oheň představoval v horkých, suchých letních měsících pro osadníky největší nebezpečí. Opakovaně se stávalo, že se suchá tráva a křoví v tom vedru samovznítily.

„Ne, ale s ohněm to má co společného. Duckworth se tu objeví nejpozději za tři hodiny a bude chtít se svými komplici zapálit *Kometu!*“ odpověděla mu Jesika stručně.

Ian McIntosh se na ni zděšeně podíval. Viděl, že to myslí vážně. „Svatý Patriku! Jak to víte?“ vyhrkl, rychle si nasoukal košili do kalhot a natáhl se pro holínky.

„Od Lydie. Její muž se toho atentátu účastní.“

„Pro pána!“ záupěl správce.

„Pojďte, Iane!“ pobídla ho Jesika ke spěchu. „Musíme informovat kapitána a vymyslet, co uděláme.“

„Postřílet je jako vzteklé psy!“ vztekal se Patrick Rourke, když dorazili na loď a vzbudili ho. Seděli teď všichni tři v zadní kajutě. „Čtyři muži, jste říkala, Jesiko? Tak na to by měla stačit jedna salva!“

„Začít na ně střílet?“ Jesika prudce zavrtěla hlavou. „Ne, to nepřichází v úvahu, kapitáne. To nikdy nedovolím!“

„To by byla vražda – a tím by to bylo mnohem horší než jejich plán,“ na to Ian McIntosh. „Vy nejspíš myslíte na to, že by při tom ohni nejspíš při-

šli o život vaši muži, ale to pořád ještě není důvod odstřelit ty zločince jako zvěř. My přece nejsme jako oni! Jen ať o jejich trestu rozhodne soud!“

Jesika k tomu chtěla něco dodat, mlčela však. Nejdřív ze všeho je třeba vymyslet, jak tomu požáru předejít a jak Duckwortha a jeho tři komplice bez krveprolití přemoct.

Patrick Rourke se ušklíbl. „Já se omlouvám. Ve vzteku mi to uklouzlo. Jistěže bych bez varování na nikoho střílet nezačal. Ale je vám jasné, co to znamená, když nám začnou na palubu házet hořící slámu? To totiž podpálí celou loď během minuty!“

„Však my tomu zabráníme,“ řekla Jesika klidně. „Takže se teď pojdte soustředit na to, jak. Máme k dispozici dost lidí, abychom jejich plán překažili a nechali je vběhnout do pastí. Budou se muset se svou lodí přiblížit ke *Kometě* na dosah. A tam je už budeme čekat my. Víme, co očekávat, takže bychom měli bez problémů předejít poškození lodi. Pro jistotu však dopravíme na palubu dostatek sudů s vodou.“

Patrick Rourke přikývl. „To je pravda. Tak do práce!“